

den nuværende politiske Situation kan antages for rimeligt, at Folketinget vil gaa ind paa at give Regeringen en saadan Bemyndigelse. Men rent finansielt set kan jeg ikke andet end fremhæve, at det forekommer mig, at vi ikke med Sindro kunne gaa til et stort Statslaan, saa længe vore Finansforhold befinde sig i en saa uregelmæssig Tilstand, som Tilfældet er. Jeg tror heller ikke, den ærede Minister har været blind for, at dette er et Punkt, som kan volde Banfælgeligheder, og de Udtalelser, der nylig faldt fra det ærede Medlem fra Møen (Bosjen), tyde jo ogsaa paa, at her vil der blive Banfælgelighed. Men under disse Forhold synes det mig at ligge stærkt, at vi fortrinsvis fæste vor Opmærksomhed paa at forberede denne Sags fremtidige Gennemførelse ved at sikre os de Arealer, der ville behøves for senere at bringe den til Udførelse. Til de Udgifter, som dertil ville medgaa, behøves der ikke noget Statslaan. De ville ikke gøre os Banfælgeligheder, thi de ville sikkert ikke blive større, end at de kunne afholdes af den Kassebeholdning, som dog endnu er til Stede, om den end ikke er saa overmaade betydelig.

Korsgaard: Jeg tilstaar, at det er noget banfælgeligt for læge Medlemmer at tage Del i en Debat, der er ført med saa stor teknisk Indsigt, som denne Sag er debatteret med i disse to Dage. Jeg drifter mig for mit Vedkommende heller ikke til at blande mig i den, om jeg saa maa sige, lærde Strid, der er ført mellem de ærede Medlemmer for Vestervig (M. Andersen) og Næstkov (Hammerich), og jeg tror heller ikke, at det er paa disse tekniske Spørgsmaal, at Sagen her saa meget vil finde sin Afgørelse. Om dem skal jeg derfor kun bemærke, at jeg ikke i samme Grad er bleven overbevist af det ærede Medlem fra Næstkov som af det ærede Medlem fra Vestervig. Det forekommer mig utvivlsomt — jeg tror, at det er noget, som ogsaa en Lægmand i disse Forhold tør sige — at de Indvendinger, som det ærede Medlem fra Vestervig har fremsført mod Planen fra teknisk Side, have meget paa sig. Det er vistnok aldeles ubestrideligt — jeg tror, at det maa enhver kunne se — at det er baade en Ulempe og en Beføstning, naar man, som det er blevet sagt, skal grave en saa stor Jærnbanegaard, som der her er Tale om, ned i Jorden. Idealet med Hensyn til Jærnbanebygning er jo den lige Linie; men det forekommer mig, at ethvert, selv et lægt Dje, maa kunne se, at naar man tilvejebringer Forsænkninger og kunstige Stigninger, som der her er Tale om, vil det

for Driften og Rentabiliteten blive et væsentligt Spørgsmaal. Smidertid tør jeg ikke blande mig videre i denne Sag. Den er drøftet med en saadan Kundskab og Dygtighed, at det vilde være letfindigt, om et lægt Medlem vilde komme i Klemme paa et saadant Sted.

Det er derfor nærmest andre Sider af Lovforslaget, om hvilke jeg gerne vil sige et Par Ord, og da først om den finansielle Side. Det virker paa mig — og jeg tror, at det har virket saaledes paa adskillige Medlemmer — næsten forbløffende, at vi her til en enkelt Station eller til Ordning af Jærnbaneforholdene ved en enkelt By, skulde op til Udgifter, der lavt regnede ere en 25 Mill. Kr. Men dette Tal maa vække, om ikke Afstrækkelse, saa i alt Fald meget betydelig Betænkelse, saa meget mere som vore finansielle Forhold ikke ere af den Art, at man har Raad til at rutte med Millioner, saaledes som den ærede Indenrigsminister her gør. Vi sit for ikke længe siden forelagt et Budget, hvori den ærede Finansminister præsenterede et Overskud af 1,300,000 Kr., og den ærede Finansminister var ikke lidet tilfreds over, at han, efter i mange Aar at have haft Underkud, kunde møde med et Budget, paa hvilket der var Overskud. Nu skal jeg sige, at dette Overskud har i Realiteten ikke meget paa sig. Det er et stort Spørgsmaal, om dette Budget er lagt paa et korrekt Grundlag, og den ærede Finansminister tvivlede selv derom, men det faar mindre Betydning, fordi man ikke ved, hvad der i Samlingens Løb kommer til. Det ærede Medlem fra Stege (Bosjen) har tidligere gjort opmærksom paa, at dette Overskud af 1,300,000 Kr. kunde opfordre os til nu at gaa til Jærnbanebygning. Paa det Omraade har den ærede Regering jo allerede forelagt os ret anseelige Beløb, og forleden mødte den ærede Krigsminister med en Fordring paa ikke mindre end 600,000 Kr., og han vil altsaa allerede bruge omtrent Halvdelen af det Overskud, som den ærede Finansminister var saa tilfreds med. Men rent bortset fra de mere teoretiske Betragtninger om Overskud, som efter min Mening ikke have stor praktisk Betydning over for Landets Krav til Udgifter, forekommer det mig, at det paa et Bræt at forlange et saa stort Beløb til Ordning af Stationsforholdene ved en enkelt By maa vække Betænkelse. Derfor er jeg tilbøjelig til paa Forhaand at sympatisere med en Plan, som vil skaffe os noget billigere, og derfor nægter jeg ikke, at jeg, ligesom vistnok ogsaa hele Tinget, hørte med overordentlig Interesse paa den Plan, der blev udviklet af det ærede